O nebojácnom princovi

Bol raz jeden kráľovský syn, ktorý už mal dlhú chvíľu doma v otcovom paláci a pretože nemal z ničoho strach, pomyslel si:

„Chcem ísť do šíreho sveta, tam postretám niečo zaujímavé a uvidím mnoho neobyčajného."

Rozlúčil sa teda so svojimi rodičmi a šiel vždy od samého rána až do večera a bolo mu jedno, kam ho cesta viedla.

Jedného dňa došiel pre dom obra, kde si trochu odpočinul. Pritom objavil obrovu hračku, niekoľko ohromných gúľ a kolkov, veľkých ako ľudská postava a dostal chuť si zahrať. Kotúľal gule a vždy kričal a jasal, keď kolky padali a mal dobrú náladu. Obor začul hluk, vystrčil hlavu z okna a zbadal človeka, ktorý nebol väčší od iných, a predsa sa hral s jeho kolkami.

„Červiačik!" Zvolal, „čo sa hráš s mojimi kolkami? Kto ti na to dal silu?"

Kráľovský syn sa však nenechal vystrašiť a povedal, že silné paže nemá len obor. Obor sa naňho s údivom pozeral a odvetil, že keď je taký silný, nech prinesie jablko zo stromu života. Kráľovský syn chcel vedieť, na čo obor potrebuje jablko; a obor mu vysvetlil, že po ňom túži jeho nevesta. On sám vraj putoval po celom svete, ale strom nemohol nájsť.

„Ja ho chcem nájsť," povedal princ, „a neviem, čo by mi mohlo zabrániť jablko priniesť."

Obor mu vysvetlil, že záhrada, v ktorej rastie ten strom je ohradená železnou mrežou, pred ktorou ležia divoké zvieratá, strážia a nikoho dovnútra nevpustia. Kráľovský syn si nerobil žiadne starosti, že by sa do záhrady nemal dostať, ale obor pokračoval:

„Aj keď sa dostaneš do záhrady a uvidíš jablko na strome, ešte nebude tvoje. Visí pred ním kruh, do ktorého musí človek vsunúť ruku, ak chce na jablko dosiahnuť a odtrhnúť ho. A to sa ešte nikomu nepodarilo."

Kráľovský syn sa s nádejou rozlúčil s obrom a vydal sa do sveta, až konečne našiel zázračnú záhradu. Zvieratá polihovali vôkol a spali. Neprebudili sa ani, keď ich míňal, tak ich prekročil, preliezol železnú mrežu a šťastne vošiel do záhrady. Tam stál uprostred strom života a na jeho konároch žiarili červené jablká. Vyšplhal sa nahor po kmeni, musel však vsunúť ruku do kruhu, aby na jablko dosiahol. Kruh sa pevne zovrel okolo jeho paže a on ucítil, ako v jeho žilách zrazu začala prúdiť ohromná sila.

Tentokrát nechcel preliezať cez mrežu, ale uchopil veľkú bránu, iba jedenkrát ňou zatriasol a ona s hrmotom povolila. Vyšiel von a lev, ktorý ležal pred bránou sa prebudil a skočil po ňom, ale nie zlostne a divoko, ale pokojne a pokorne princa nasledoval ako svojho pána.

Princ priniesol obrovi sľúbené jablko a obor ho dal svojej neveste, krásnej a šikovnej panne. Keďže nevesta nevidela kruh na obrovej paži, nechcela mu veriť, že priniesol jablko, iba ak by sa preukázal tým kruhom. Obor jej povedal, nech počká, že ho prinesie z domu, lebo si myslel, že bude ľahké vziať ho slabému človeku násilím. Kráľovský syn však nebol ochotný vydať mu kruh a dlho spolu oň zápasili. Tu obor vymyslel lesť a navrhol, aby sa šli okúpať do rieky a osviežiť sa, lebo sa v boji príliš zahrial. Kráľovský syn si pri vode zobliekol šaty a sňal si aj kruh a skočil do prúdu rieky. Obor rýchle chytil kruh a bežal s ním preč, ale lev si krádež všimol, prenasledoval obra a kruh mu vytrhol. Tu sa obor postavil za strom a keď si princ obliekal šaty, obor ho prekvapil a vypichol mu obe oči.

Kráľovský syn tam stál, bol slepý a bezradný. Obor sa znovu k nemu priblížil a robil, akoby mu chcel pomôcť, ale zaviedol ho na výbežok vysokej skaly, kde ho nechal stáť, aby sa zrútil dolu a zabil sa, keby sa kúsok pohol. Verný lev však držal svojho pána pevne za šaty a pomaly ho opäť odtiahol späť od skaly. Keď obor zas ku skale prišiel, aby princa okradol, rozzúril sa, že sa mu plán nepodaril a ešte raz zaviedol princa k priepasti. Aj tentokrát lev priskočil, strčil do obra,

ten spadol dolu a roztrieskal sa o zem.

Verné zviera zaviedlo svojho pána k stromu, okolo ktorého pretekal priezračný potôčik. Tľapol labami do vody, až vystrekla do pánových očí a princ začal opäť tlmene vidieť. Prvé, čo uvidel, bol vtáčik, ktorý letel popri strome, ale narazil do neho, spadol do potôčika a vykúpal sa v ňom. Keď potom lete ďalej, bol si taký istý, akoby znovu získal zrak. Kráľovský syn pochopil tento náznak, obmyl si tvár vo vode a teraz boli jeho oči čisté a ostré, ako nikdy predtým.

I poďakoval Bohu za jeho milosť a vydal sa so svojim levom ďalej do sveta, až prišiel k zámku, ktorý bol začarovaný. V bráne stála prekrásna panna, ktorá však bol celá čierna. Prosila princa, aby ju oslobodil od zlého kúzla, ktoré je na ňu uvrhnuté tak, že musí stráviť tri noci vo veľkej sále začarovaného zámku bez toho, aby sa do jej srdca vkradol strach. Nesmie zo seba vydať ani hláska, nech sa deje, čo sa deje a nepríde vraj o život.

Kráľovský syn šiel veselo do zámku, lebo strach nepoznal. O polnoci sa začal veľký hrmot a zo všetkých kútov začali vyliezať malí čertíci, ktorí sa robili, akoby ho nevideli, ale do celej sály vykrikovali slová zlé slová o tom, kto by narušil ich pokoj. Nakoniec sa na neho vrhli a štípali ho, bili a trápili, ale on zo seba nevydal ani hláska. Nad ránom zmizli a panna ošetrila skoro celkom umdleného princa živou vodou, až vo svojich žilách opäť ucítil čerstvé sily. Keď odchádzal, všimol si, že jej chodidlá úplne zbeleli.

Nasledujúcu noc prišli čerti znovu a tĺkli ho omnoho silnejšie, takže jeho telo bolo posiate mnohými ranami. Pretože však všetko ticho znášal, museli ho nakoniec nechať na pokoji. Panna ho opäť liečila živou vodou a keď odchádzala, plný radosti videl, že už obelela až po končeky prstov. Musel ale vydržať ešte jednu noc, ale tá bola najhoršia. Strašidelní čerti opäť prišli a kričali, trýznili ho, až sa mu dych občas zastavoval. Ale všetko pretrpel bez toho, aby hláska zo seba vydal. S nadchádzajúcim ránom konečne čerti zmizli, ale on zostal ležať v mdlobách. Keď prišla panna a polievala ho živou vodou, po chvíli bol opäť zbavený bolestí a cítil sa zdravý a svieži. Panna sa celá belela a bola krásna ako jasný deň.

„Vstaň!" povedala „A trikrát mávni svojim mečom nad schodiskom, potom bude všetko vôkol vyslobodené."

A keď to urobil, celý zámok bol zbavený kúzla a ukázalo sa, že panna je bohatou kráľovskou

dcérou. Posadili sa, jedli, pili a hodovali a večer sa s veľkým veselím slávila svadba.

